

25-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল - এই সৃষ্টি অথবা দুনিয়া বৰ দুখৰ ইয়াৰ পৰা নষ্টমোহা হোৱা, নতুন দুনিয়াক স্মৰণ কৰা, বুদ্ধিযোগ
এইখন দুনিয়াৰ পৰা আঁতৰাই নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতি লগোৱা”**

***প্ৰশ্ন:-** কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবলৈ তোমালোক সন্তানসকলে কেনেকুৱা তৈয়াৰী কৰা আৰু আনকো কৰোৱা?

***উত্তৰ:-** কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবলৈ মাত্ৰ এই অন্তিম জন্মত সকলো বিকাৰক এৰি পৱিত্ৰ হ'ব লাগে আৰু আনকো তেনেকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে। পৱিত্ৰ হোৱাটোৱেই দুখধামৰ পৰা সুখধামলৈ যোৱাৰ তৈয়াৰী। তোমালোকে সকলোকে এইটো সংবাদ দিয়া যে এইখন লেতেৰা দুনিয়া, ইয়াৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰালে নতুন সত্যযুগী দুনিয়ালৈ গুছি যাব।

***গীত:-** মোক আশ্ৰয় দিওঁতাজনক অন্তৰেৰে ধন্যবাদ...

(The heart says thanks to the One who gives it support)

ওম শান্তি। এই গীতটিত সন্তানসকলে কয় – বাবা। সন্তানসকলৰ বুদ্ধি বেহদৰ পিতাৰ ফালে গুছি যায়। যিসকল সন্তানে এতিয়া সুখ পাইছে অথবা সুখধামৰ ৰাস্তা পাইছে তেওঁলোকে বুজি পায় যে পিতাই সঁচাকৈ ২১ জন্মৰ বাবে সুখ দিবলৈ আহিছে। এই সুখৰ প্ৰাপ্তি কৰাবৰ বাবে স্বয়ং পিতা আহি শিক্ষা দি আছে। বুজাইছে যে এইখন দুনিয়া অৰ্থাৎ ইমান যে মনুষ্য আছে তেওঁলোকে একো দিব নোৱাৰে। এয়াটো সকলো ৰচনা নহয় জানো! পৰম্পৰা সকলো ভাই-ভনী। গতিকে ৰচনাই ইজনে-সিজনক সুখ কেনেকৈ দিব পাৰে! সুখৰ প্ৰাপ্তি কৰাওঁতা নিশ্চয় কেৱল ৰচয়িতা পিতাই হ'ব। এই দুনিয়াত এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যি কাৰোবাক সুখ দিব পাৰে। সুখ দাতা, সৎগতি দাতা হৈছে এজনেই সৎগুৰু। এতিয়া কেনেকুৱা সুখ বিচাৰে? এয়াতো সকলোৱে পাহৰি গৈছে যে স্বৰ্গত বহুত সুখ আছিল, এতিয়া নৰকত বহুত দুখ। গতিকে নিশ্চয় সকলো সন্তানৰ ওপৰত মালিকৰেই পুতৌ উপজিব। বহুত আছে যিয়ে সৃষ্টিৰ মালিকক মানে, কিন্তু তেওঁ কোন হয়, তেওঁৰ পৰা কি পোৱা যায় সেই বিষয়ে একো নাজানে। এনেকুৱাতো নহয় যে মালিকৰ পৰা আমি দুখ পাবোঁ। তেওঁক স্মৰণ কৰাই হয় সুখ-শান্তিৰ বাবে। ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে, নিশ্চয় প্ৰাপ্তিৰ বাবেই কৰে। দুখত আছে সেইবাবে সুখ-শান্তি বিচাৰি তেওঁক স্মৰণ কৰে। বেহদৰ সুখ দিওঁতা এজনেই, বাকী হদৰ ক্ষণ্টেকৰ সুখতো ইজনে সিজনক দিয়ে থাকে। এইটো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। সকলো ভক্তই এজন ভগৱানকে মাতে, নিশ্চয় ভগৱান সকলোতকৈ ডাঙৰ, তেওঁৰ মহিমা সকলোতকৈ বেছি। গতিকে তেওঁ নিশ্চয় বহুত সুখ দিওঁতা হ'ব। পিতাই কেতিয়াও সন্তানসকলক বা দুনিয়াক দুখ দিব নোৱাৰে। পিতাই বুজাইছে, তোমালোকে বিচাৰ কৰা - মই যি সৃষ্টি অথবা দুনিয়া ৰচনা কৰো সেয়া কি দুখ দিবৰ বাবে নেকি? মইতো ৰচনা কৰো সুখ দিবৰ বাবে। কিন্তু এই নাটকখন সুখ-দুখৰ সংমিশ্ৰণতে ৰচনা কৰা হৈছে। মনুষ্য কিমান দুখী। পিতাই বুজাইছে যে যেতিয়া নতুন দুনিয়া, নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰা হয় তেতিয়া তাত সুখ থাকে। দুখ পুৰণা সৃষ্টিত হয়। পুৰণা সকলো জৰাজীৰ্ণ হৈ যায়। প্ৰথমে মই যি সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰো তাক সতোপ্ৰধান বুলি কোৱা হয়। সেই সময়ত সকলো মনুষ্য কিমান সুখী হৈ থাকে। সেই ধৰ্ম এতিয়া প্ৰায় লুপ্ত হোৱাৰ কাৰণে সেয়া এতিয়া কাৰোৰে বুদ্ধিত নাই।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা নতুন দুনিয়া সত্যযুগত আছিল। এতিয়া পুৰণা হ'ল সেয়েহে আশা ৰাখে যে পিতাই নিশ্চয় নতুন দুনিয়া বনাব। প্ৰথমে নতুন সৃষ্টিত, নতুন দুনিয়াত জনসংখ্যা বহুত কম আছিল আৰু বহুত সুখী আছিল, যি সুখৰ সীমা নাছিল। নামেই হৈছে স্বৰ্গ, বৈকুণ্ঠ, নতুন দুনিয়া। গতিকে নিশ্চয় তাত নতুন মনুষ্য আছিল। নিশ্চয় সেই দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজধানী ময়েই প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিলো। নহ'লে এতিয়া কলি যুগত যেতিয়া এজনো ৰজা নাই, সকলো ভিকছ তেন্তে সত্যযুগত তৎক্ষণাত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য ক'ৰ পৰা আহিল? এই দুনিয়াখনৰ পৰিৱৰ্তন হ'ল কেনেকৈ? কিন্তু সকলোৰে বুদ্ধি

এনেকুৱা মৃতপ্ৰায় হৈছে যে একোৱেই বুজি নাপায়। পিতাই আহি সন্তানসকলক বুজায়। মনুষ্যই মালিকৰ ওপৰতে দোষ দিয়ে যে তেওঁৱেই সুখ-দুখ দিয়ে। কিন্তু ঈশ্বৰকতো স্মৰণেই কৰে যে আহি আমাক সুখ শান্তি দিয়া। শ্বুইট হোমলৈ (Sweet home) লৈ যোৱা। পিছত অভিনয় কৰিবলৈ নিশ্চয় পঠিয়াব নহয়! কলিযুগৰ পিছত আকৌ সত্যযুগ নিশ্চয় আহিব। মনুষ্যটো এতিয়া ৰাৱণৰ মতত চলি আছে। শ্ৰেষ্ঠ মত হৈছে শ্ৰীমত। পিতাই কৈছে মই সহজ ৰাজযোগ শিকাওঁ। মই কোনো গীতাৰ শ্লোক আদি গাই নাথাকো যিবোৰ তোমালোকে গোৱা। বাবাই বহি বহি গীতা শিকাব নেকি? মইতো সহজ ৰাজযোগ শিকাওঁ। স্কুলত গীত-কবিতা আদি শুনাই নেকি? স্কুলতটো পঢ়োৱা হয়। পিতায়ো কয় - তোমালোক সন্তানসকলক মই পঢ়াই আছো, ৰাজযোগ শিকাই আছো। মোৰ লগত আৰু কাৰোৰে যোগ (সংযোগ) নাই। সকলোৱে মোক পাহৰি গৈছে। এই পাহৰাও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। মই আহি পুনৰ মনত পেলাই দিওঁ। মইতো তোমালোকৰ পিতা হওঁ। মানিও লোৱা যে পাৰলৌকিক ভগৱান তেন্তে তোমালোক তেওঁৰ পাৰলৌকিক সন্তান হোৱা। নিৰাকাৰ আত্মাসকল, তোমালোক পুনৰ ইয়ালৈ অভিনয় কৰিবৰ বাবে আহ। সকলো নিৰাকাৰ আত্মাৰ নিবাস স্থান নিৰাকাৰী দুনিয়া, যিখন সকলোতকৈ উচ্চত। এয়া সাকাৰী দুনিয়া তাৰ ওপৰত আকাৰী দুনিয়া আৰু সেইখন নিৰাকাৰী দুনিয়া আটাইতকৈ ওপৰত, তৃতীয় মহলাত। পিতাই সন্মুখত বহি সন্তানসকলক বুজাইছে, ময়ো সেই নিৰাকাৰী দুনিয়াৰ বাসিন্দা। যেতিয়া নতুন দুনিয়া আছিল তেতিয়া তাত এটাই ধৰ্ম আছিল আৰু সেইখনকেই স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। পিতাক কোৱা হয় স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতা (Heavenly God Father)। কলিযুগ হৈছে কংসপুৰী। সত্যযুগ হৈছে কৃষ্ণপুৰী। গতিকে সুধিব লাগে এতিয়া তোমালোক কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবানে? যদি তোমালোক কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবলৈ ইচ্ছা কৰা তেন্তে পৱিত্ৰ হোৱা। যেনেকৈ আমি দুখধামৰ পৰা সুখধামলৈ যাবলৈ প্ৰস্তুতি চলাই আছো সেইদৰে তোমালোকেও কৰা। ইয়াৰ বাবে বিকাৰ নিশ্চয় ত্যাগ কৰিব লাগিব। এয়া সকলোৰে অন্তিম জন্ম। সকলো উভতি যাব লাগিব। তোমালোকে পাহৰি গ'লা নেকি - ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লগা নাছিলনে? সেই যুদ্ধত সকলো ধৰ্মৰ বিনাশ হৈছিল আৰু এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাসকল আছিল। কলিযুগত নাই। এতিয়াটো ৰাৱণৰ ৰাজ্য। এতিয়া আসুৰী মনুষ্য। তেওঁলোকক পুনৰ দেৱতা বনাব লাগে। সেয়েহে ইয়াৰ বাবে আসুৰী দুনিয়ালৈ আহিব লাগে নে দৈৱী দুনিয়ালৈ আহিম? অথবা আসুৰি আৰু দৈৱী দুনিয়াৰ সংগমত আহিম? গোৱাও হয় প্ৰতি কল্পতে, প্ৰতি কল্পৰ সংগমযুগত আহো। পিতাই আমাক এইদৰে বুজাইছে আৰু আমি পিতাৰ শ্ৰীমতত চলো। কোৱা হৈছে মই পথ প্ৰদৰ্শক (Guide) হৈ তোমালোকক ঘৰলৈ উভতাই নিবলৈ আহিছো, সেইবাবে মোক কালৰো কাল (সৃষ্টি তথা প্ৰাণীকুলৰ অন্ত কৰোতা) বুলিও কয়। কল্পৰ আগতেও মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিছিল যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খোল খাইছিল। কিন্তু তালৈতো (স্বৰ্গলৈ) দেৱী-দেৱতাসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনো যোৱা নাছিল। বাকীসকল শান্তিধামত আছিল। গতিকে মই নিৰ্বাণ ধামৰ মালিক আহিছো, সকলোকে নিৰ্বাণ ধামলৈ লৈ যাবলৈ। তোমালোক এতিয়া ৰাৱণৰ শিকলিৰ দ্বাৰা বান্ধ খাই থকা, বিকাৰত আসক্ত আসুৰি গুণ সম্পন্ন হোৱা। এক নম্বৰ লেতেৰা হৈছে কাম বিকাৰ। তাৰ পিছত ক্ৰোধ, লোভ ক্ৰম অনুসৰি লেতেৰা। গতিকে গোটেই দুনিয়াৰ প্ৰতি মোহ নষ্ট কৰিব পাৰিলেহে স্বৰ্গলৈ যাব পাৰিবা। যিদৰে লৌকিক পিতাই নতুন ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিলে বুদ্ধি তাতেই লাগি থাকে, সন্তানে কয় পিতা, ঘৰটো এনেকৈ-এনেকৈ ভালদৰে বনোৱা। এইদৰে বেহদৰ পিতাই কৈছে মই তোমালোকৰ বাবে নতুন দুনিয়া স্বৰ্গ ইমান ধুনীয়াকৈ নিৰ্মাণ কৰো। গতিকে তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা আঁতৰি অহা উচিত। ইয়াত আছেনো কি? দেহো পুৰণি, আত্মাতো বিকাৰৰ প্ৰলেপ পৰিল। সেয়া আঁতৰিব যেতিয়া তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা। তেতিয়া জ্ঞানৰো ধাৰণা হ'ব। এই বাবাই ভাষণ দি আছে। হে সন্তানসকল, তোমালোক সকলো আত্মা মোৰ ৰচনা হোৱা। আত্মাৰ স্বৰূপত পৰস্পৰ ভাই-ভাই হোৱা। এতিয়া তোমালোক সকলো মোৰ ওচৰলৈ উভতি আহিব লাগিব। এতিয়া সকলো তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। এয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য। তোমালোকে প্ৰথমে নাজানিছিল যে ৰাৱণৰ ৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়। সত্যযুগত ১৬ কলা, পিছত ১৪ কলা হয়। এনেকুৱা নহয় যে তৎক্ষণাৎ ২ কলা কম হৈ যায়। ক্ৰমান্বয়ে কলা কমি গৈ থাকে। এতিয়াতো কোনো কলা নাই।

পুৰা গ্ৰহণ লাগি আছে। এতিয়া বাবাই কৈছে বিকাৰৰ দান দিয়া তেতিয়া গ্ৰহণৰ পৰা মুক্ত হ'বা। ৫ বিকাৰৰ দান দিয়া আৰু পুনৰ কোনো পাপ নকৰিবা। ভাৰতবাসীয়ে ৰাৱণক জ্বলায়, নিশ্চয় ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলি আছে। কিন্তু ৰাৱণ ৰাজ্য আৰু ৰাম ৰাজ্য কাক কোৱা হয় সেই কথা নাজানে। তেওঁলোকে কয় - ৰামৰাজ্য হওক, নতুন ভাৰত নিৰ্মাণ হওক, কিন্তু এজনেও নাজানে যে নতুন দুনিয়া, নতুন ভাৰত কোন সময়ত থাকে। সকলো কবৰত (অজ্ঞানতাত) শুই আছে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেতো সত্যযুগী বৃক্ষ দেখিবলৈ পাইছা। ইয়াততো কোনো দেৱতা নাই। এইবোৰ কথা পিতাই আহি বুজাইছে। তোমালোকৰ মাতা-পিতা তেৱেঁই (শিৱবাবা), স্থূলত এওঁ (ব্ৰহ্মা) মাতা-পিতা। তোমালোকে এওঁকেই মাতা-পিতা বুলি কোৱা। সত্যযুগততো এনেকৈ নোকোৱা। তাত কোনো কৃপা আদি কৰাৰ কথা নাথাকে, ইয়াত মাতা-পিতাৰ (শিৱবাবাৰ) সন্তান হোৱাৰ পিছত যোগ্যও হ'ব লাগিব। পিতাই মনত পেলাই দিছে - হে, ভাৰতবাসী তোমালোকে পাহৰি গ'লা যে তোমালোক দেৱতাসকল কিমান ধনৱান আছিল, কিমান বিচক্ষণ আছিল। এতিয়া তোমালোক অজ্ঞানী হৈ ভিকছ হৈ গ'লা। মায়া ৰাৱণে তোমালোকক এনেকুৱা অজ্ঞানী বনালে সেইবাবেইতো ৰাৱণক জ্বলোৱা। শত্ৰুৰ প্ৰতিকৃতি বনাই জ্বলোৱা হয়, নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলে কিমান জ্ঞান আহৰণ কৰা। কিন্তু বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন নকৰা, বুদ্ধি ইফালে সিফালে ভ্ৰমি ফুৰে সেয়েহে ভাষণ কৰিবৰ সময়ত এনেকুৱা এনেকুৱা পইণ্টবোৰ শুनावলৈ পাহৰি যোৱা। সম্পূৰ্ণকৈ বুজাব নোৱাৰা। তোমালোকে এইটো সংবাদ দিব লাগে যে শিৱবাবা এই ধৰালৈ আহিছে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ সমাপ্ত। সকলোৱে ঘৰলৈ উভতিব লাগিব। স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। পিতাই কৈছে দেহসহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধক পাহৰি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। মাথোন এইদৰে নক'বা যে ইছলামী, বৌদ্ধি আদি সকলো ভাই-ভাই। এয়াতো সকলো দেহৰহে ধৰ্ম। দেহৰ ভিতৰত যি আত্মা আছে সেই আত্মাসকল পিতাৰ সন্তান। পিতাই কৈছে এই সকলো দেহৰ ধৰ্ম এৰি কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা। এই পিতাৰ বাতৰি দিবৰ বাবেই আমি শিৱ-জয়ন্তী পালন কৰো। আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকল শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী হওঁ। আমি তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ উত্তৰাধিকাৰীত্ব লৈ আছো। পিতাই আমাক বাৰ্তা দিছে যে 'মনমনাভৱ' (মনেৰে মোক স্মৰণ কৰি থাকা)। এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। অশৰীৰী হৈ থাকা। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাত্ৰিৰ ক্লাচ:

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে স্থূলবতন, সূক্ষ্মবতন আৰু মূলবতনক খুব ভালদৰে বুজিলা। কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণেহে এই জ্ঞান পোৱা। দেৱতাসকলকতো এই জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনেই নাই। তোমালোকে এতিয়া গোটেই বিশ্বৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিলা। আগতে তোমালোক শূদ্ৰ বৰ্ণৰ আছিল। পুনৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী যেতিয়া হ'লা তেতিয়া এই জ্ঞান দিয়া হয় যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ দৈৱী ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। বাবা আহি ব্ৰাহ্মণকুল, সূৰ্য্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰেহি। সেয়াও এই সংগমতেই প্ৰতিষ্ঠা কৰে। অন্য ধৰ্মবোৰে ইমান সোনকালে তেওঁলোকৰ ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা নকৰে। তেওঁলোকক গুৰু বুলি কোৱা নহয়। পিতাইহে আহি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। পিতাই কৈছে এতিয়া বুদ্ধিত কেৱল এটাই চিন্তা থাকিব লাগে যে বাবাক স্মৰণ লাগে যাক তোমালোকে ঘনে ঘনে পাহৰি যোৱা। পুৰুষাৰ্থ কৰি লৌকিক কাৰ্যও কৰি থাকা আৰু স্বাস্থ্যবান হ'বলৈ পিতাক স্মৰণো কৰি থাকা। পিতাই তীব্ৰ গতিৰে উপাৰ্জন কৰায়, ইয়াৰ বাবে সকলোবোৰ পাহৰিব লাগিব। মই আত্মা গৈ আছো, এনেকুৱা অভ্যাস কৰোৱা হয়। খাওঁতে কি পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰা নেকি? কাপোৰ চিলাওঁতেও বুদ্ধিযোগ পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। আৱৰ্জনাৰোৰতো আঁতৰাব লাগিব নহয়। বাবাই কৈছে, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে কাম কৰা বাৰু। হওঁতে তেনেই সহজ। বুজি পালা যে ৮৪ৰ চক্ৰ পুৰা হৈছে। এতিয়া পিতাই ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছে। এই বিশ্বৰ

ভুগোল-বুৰঞ্জী এই সময়তেই পুনৰাবৃত্তি হয়। কল্পৰ আগৰ দৰেই পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। পুনৰাবৃত্তিৰ ৰহস্যও পিতাই আহি বুজাইছে। এক ঈশ্বৰ, এক ধৰ্ম বুলিও কয়। তাতহে শান্তি হ'ব। সেইয়া হৈছে অদ্বৈত ৰাজ্য, দ্বৈত মানে আসুৰী ৰাৱণ ৰাজ্য। তেওঁলোক দেৱতা, এওঁলোক দৈত্য। আসুৰী-ৰাজ্য আৰু দৈৱী-ৰাজ্যৰ খেল ভাৰতৰ ওপৰতেই বনোৱা হৈছে। ভাৰতত আদি সনাতন ধৰ্ম আছিল, পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল। পুনৰ পিতা আহি পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ বনায়। আমি়েই দেৱতা আছিলো, ক্ৰমান্বয়ে কলা কমি গ'ল। আমি়েই শূদ্ৰ ৰাজ্যলৈ আহিলো। বাবাই শিক্ষকৰ দৰে পঢ়াই, বিদ্যাৰ্থী সকলে শুনে। ভাল বিদ্যাৰ্থীয়ে মনোযোগেৰে শুনে আৰু খতিও নকৰে। এই পঢ়া নিয়মীয়াকৈ পঢ়িব লাগে। এনেকুৱা ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ত অসন্তুষ্ট হ'ব নালাগে (অসন্তুষ্ট হৈ পঢ়া এৰিব নালাগে)। বাবাই অতি গূঢ়াৰ্থমূলক কথা শুনাই থাকে। অচ্ছা শুভৱাদি। আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) দেহৰ সকলো ধৰ্মক পাহৰি, অশৰীৰী আত্মা বুলি ভাবি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যোগ আৰু জ্ঞানৰ ধাৰণাৰ দ্বাৰা আত্মাক পৱিত্ৰ বনাব লাগে।
- (2) বাবাই যি জ্ঞান দিছে ইয়াৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি সকলোকে পিতা অহাৰ সংবাদ দিব লাগে। বুদ্ধিক ইফালে-সিফালে ভ্ৰমিত হ'বলৈ দিব নালাগে।

***বৰদান:-** মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হৈ সদায় উৰন্ত কলাত উৰি থাকোতা প্ৰথম নম্বৰ হৈ বিজয়ী হোৱা।

প্ৰথম নম্বৰ হোৱাৰ চিন হৈছে প্ৰত্যেক কথাতে জয় লাভ কৰা। কোনো কথাত যাতে পৰাজয় নহয়, সদায় বিজয়ী। যদি চলি থাকোতে কেতিয়াবা পৰাজিত হোৱা তাৰ কাৰণ হৈছে মৰ্যাদাৰ তল ওপৰ হোৱা। কিন্তু সংগম যুগ হৈছে মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যুগ। পুৰুষ নহয়, নাৰী নহয়, কিন্তু পুৰুষোত্তম, এইটো স্মৃতিত যদি সদায় থাকা তেতিয়া উৰন্ত কলাত উৰি থাকিবা, তলত ৰৈ নোযোৱা। উৰন্ত কলাত থাকোতাসকলে মুহূৰ্ততে সকলো সমস্যা পাৰ কৰি ল'ব।

***গ্লোগান:-** এজন পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগত থাকিলে অন্য কোনো সংগই প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰে।

!!ওম্শান্তি!!
